וכל מיני בגדים תלמוד לומר [1]אשר א] עליה תכבס יכול שאני מרבה עור משהופשט ת"ל בגד מה בגד דבר המקבל טומאה אף כל דבר המקבל טומאה מאי בינייהו אמר אבוי [ב]מטלית פחותה משלש [ב] איכא בינייהו מאן דאמר ראוי הא נמי ראוי [ג] דאי בעי אשחשיב עליה מ"ד דבר המקבל טומאה הא [ג] מיהא לאו בת קבולי טומאה היא רבא אמר בגד שחישב עליה לצורה [ד] איכא בינייהו מ"ד ראוי הא נמי ראוי [ה]דאי בעי מבטיל ליה למחשבתיה מ"ד דבר המקבל טומאה [ו]השתא מיהא לאו בת קבולי טומאה היא רבא אמר [ז] [ז]עוצבא דחשיב עלה לקצעה איכא בינייהו מ"ד ראוי הא נמי ראויה מאן דאמר דבר המקבל טומאה הא לאו מקבלה טומאה עד דמקצע לה [ח]והתניא רבי שמעון בן מנסיא אומר [ט]עוצבא שחשב עליה לקצעה טהורה עד שיקציענה: אין טעון כיבוס כו': מנה"מ דת"ר [ז] יכול נתז על מקצת בגד יהא כל הבגד טעון כיבוס ת"ל [ו]אשר יזה [ה]לא אמרתי לך אלא מקום דם בלבד: דבר שהוא ראוי לקבל טומאה [וכו']: סתמא כרבי יהודה ראוי [ו] [ו]לכיבוס [ו]למעוטי כלי דבר גרידה הוא: אחד הבגד ואחד השק וכו': למימרא דעור בר כיבוס הוא ורמינהו [ז][ז]היתה עליו לשלשת מקנחה בסמרטוט היתה [ט] (על) של עור נותן עליה מים עד שתכלה אמר אביי לא קשיא הא רבנן הא אחרים דתניא הבגד והשק מכבסו [ז] [ח]הכלי והעור מגררו אחרים אומרים הבגד והשק והעור מכבסו והכלי מגררו כמאן אזלא הא דאמר רב חייא בר אשי זימנין סגיאין הוה קאימנא קמיה דרב ושכשיכי ליה מסאניה במיא כמאן כרבנן אמר רבא ומי איכא למאן דאמר עור לאו בר כיבוס הוא והכתיב [ז]והבגד או השתי או הערב או כל כלי העור אשר תכבס אלא אמר רבא קרא ומתניתין [ח]ברכין כי [ח] פליגי בקשין והאמר רב חייא זימנין סגיאין הוה קאימנא קמיה דרב ושכשיכי ליה מסאניה במיא בקשין וכרבנן [ט]הדר אמר רבא לאו מילתא היא דאמרי ניקו נימא ליה לקרא דכי כתיבן [ט] ברכין כתיבן מי לא עסקינן [י]בכלי אכסלגיא [י] הבאים ממדינת הים [יא] וקאמר רחמנא ניבעי כיבוס אלא אמר רבא 'צרעת כיון דמגופיה קא פרחה מחלחלא ליה ומשוי לה רך אמר רבא אי קשיא לי הא קשיא לי

וכל מיני בגדים תלמוד לומר [1]אשר א] עליה תכבס יכול שאני מרבה עור משהופשט ת"ל בגד מה בגד דבר המקבל טומאה אף כל דבר המקבל טומאה מאי בינייהו אמר אבוי [ב]מטלית פחותה משלש [ב] איכא בינייהו מאן דאמר ראוי הא נמי ראוי [ג] דאי בעי אשחשיב עליה מ"ד דבר המקבל טומאה הא [ג] מיהא לאו בת קבולי טומאה היא רבא אמר בגד שחישב עליה לצורה [ד] איכא בינייהו מ"ד ראוי הא נמי ראוי [ה]דאי בעי מבטיל ליה למחשבתיה מ"ד דבר המקבל טומאה [ו]השתא מיהא לאו בת קבולי טומאה היא רבא אמר [ז] [ז]עוצבא דחשיב עלה לקצעה איכא בינייהו מ"ד ראוי הא נמי ראויה מאן דאמר דבר המקבל טומאה הא לאו מקבלה טומאה עד דמקצע לה [ח]והתניא רבי שמעון בן מנסיא אומר [ט]עוצבא שחשב עליה לקצעה טהורה עד שיקציענה: אין טעון כיבוס כו': מנה"מ דת"ר [ז] יכול נתז על מקצת בגד יהא כל הבגד טעון כיבוס ת"ל [ו]אשר יזה [ה]לא אמרתי לך אלא מקום דם בלבד: דבר שהוא ראוי לקבל טומאה [וכו']: סתמא כרבי יהודה ראוי [ו] [ו]לכיבוס [ו]למעוטי כלי דבר גרידה הוא: אחד הבגד ואחד השק וכו': למימרא דעור בר כיבוס הוא ורמינהו [ז][ז]היתה עליו לשלשת מקנחה בסמרטוט היתה [ט] (על) של עור נותן עליה מים עד שתכלה אמר אביי לא קשיא הא רבנן הא אחרים דתניא הבגד והשק מכבסו [ז] [ח]הכלי והעור מגררו אחרים אומרים הבגד והשק והעור מכבסו והכלי מגררו כמאן אזלא הא דאמר רב חייא בר אשי זימנין סגיאין הוה קאימנא קמיה דרב ושכשיכי ליה מסאניה במיא כמאן כרבנן אמר רבא ומי איכא למאן דאמר עור לאו בר כיבוס הוא והכתיב [ז]והבגד או השתי או הערב או כל כלי העור אשר תכבס אלא אמר רבא קרא ומתניתין [ח]ברכין כי [ח] פליגי בקשין והאמר רב חייא זימנין סגיאין הוה קאימנא קמיה דרב ושכשיכי ליה מסאניה במיא בקשין וכרבנן [ט]הדר אמר רבא לאו מילתא היא דאמרי ניקו נימא ליה לקרא דכי כתיבן [ט] ברכין כתיבן מי לא עסקינן [י]בכלי אכסלגיא [י] הבאים ממדינת הים [יא] וקאמר רחמנא ניבעי כיבוס אלא אמר רבא 'צרעת כיון דמגופיה קא פרחה מחלחלא ליה ומשוי לה רך אמר רבא אי קשיא לי הא קשיא לי

וכל מיני בגדים. הסרים והכלך וסריקין: **יכול שאני מרבה עור משהופשט** גרסינן גרסי מלעזר. משהופשט מיד בלא סוס תיקון: **מה בגד המקבל טומאה.** דרסי מלעזר גמר בגד להכא מבגד האמור בסרכים (ויקרא יא) שהוא מקבל טומאה ואינה [ב] ממוסר מטפחה: **מאי בינייהו.** במאי פליגי היכן מניהו בגד הראוי לקבל טומאה ואינה מקבלה [ג] ויליף [ג] ר' יהודה מיניה: **דאי [בעי] [ד] חשיב עלה.** לתקן חלוקו: **רבא אמר.** בגד גדול נמי משכחת לה דלאחר לקבל ואינו מקבל כגון שחישב עליו [ה] לניירו במעשה רוקס דכל כמה דלא ניירי לו [ה] מבטל למחשבתו נמו כלי הוא: **דאי בעי מבטל ליה למחשבתיה.** הא [ו] דקיימא לן מחשבה אינה מועילה מידי מחשבה לעניו הוציאו [ז] מתורת טומאה תנן לה (כלים פרק כה משנה ט) למשידלו לטומאתן במחשבה אין מחשבה מוסרת ומועילתן אבל להוסידן לטומאה קי"ל (שם) כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה: **עוצבא.** שטיח לאכול עליו או לשכב עליו ורובן מן העור ויש שעושין מן הבגד וקי"ל שאם חישב עליו לעוצבא אין לריך קיטוע לדוייניי"ר בלע"ז ליפותו [ח] דבלאו קיטוע חזי לעוצבא בב"ק מיתיי לה בפ' מרובה (דף סו:) אבל היכא דחשיב עליה לקוצעה אינה מקבלת טומאה עד שיקציענה כדאמרינן לקמן, או יבטל מחשבתו הילכך בגד שעומד לעוצבא וחישב עליה [ט] לקוצעה הרי לאו לקבל טומאה לאי בעי מבטל למחשבתו ואינו מקבל עדיין ובהא פליגי לרבי יהודה כל בגד במשמע ויש בגד שאינו מקבל טומאה עד לאחר לטומאה ור' אלעזר כבגד האמור בסרכים בעינן: **והמניח.** גניחותא: **עד שיקציענה.** או יבטל מחשבתו דקי"ל (כלים שם) כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה: **דבר גרידה הוא.** למין מכבסים [י] [לחתן] [ט] של גורדו [יא]: **היפה עליו לשלשה.** במס' שבת תנן לה היפה על הכר של בגד גיעול של רוק או של צואה מקנחו בסמרטוט בשבת ואינו נותן עליה מים לכלותה להעבירה [יב] מפני שהוא מכבס וכיבוס זה מלאכה הוא היינו [יב] מלבן ואם היתה לשלשת זו על כר של עור נותן עליה מים עד שתכלה בשבת ואינו מכבסו כלל ואם היתה של עור. היתה לשלשת זו על כר של עור, עלתה כר כיבוס הוא: נותן עליה מים עד שתכלה. ומיהו כיבוס ממש לא, דהיכא דתניא עורות אין עבודים בין שאינן עבודים מותר לטלטלן בשבת ולא אמרו אין עבודים אלא לענין טומאה בלבד ופי' שם בקונטרס דאינן מקבלין טומאה אלא מאחר שהפשט מקבל טומאה בלא שום מעשה. עד כאן הגה"ה. ותימה כפ' [יב] במה טומנין (שבת דף מט:) משמע דאין עור מקבל טומאה על לאחר עיבוד דתניא עורות אין עבודים בין שאינן עבודים אלא כיצום להא מיהו לאו וכל שכן לי גרסינן על שלא הופשט שיש הוכחה שלאחר ה